

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI TÁM

MỘT CUỘC LIÊN MINH

Bà ngồi tại trung ương, ngôi vị chính trong khách sảnh, ngó ngay tới trước.
Khi cần nói với người bên cạnh bà liếc mắt sang phía đó.

Bây giờ bà quay qua phía Yến Thanh cất tiếng :

- Gia tình sa sút mấy năm qua vừa được sung túc mấy hôm sau này là nhờ Yến đại hiệp về hợp tác với chúng tôi. Đáng lẽ tôi phải tìm đến Yến đại hiệp để bái tạ thịnh ân chứ không đợi Yến đại hiệp đến đây hội kiến. Song tôi thường đau yếu, thuốc uống nhiều hơn cơm ăn thành thử khiếm lễ với đại hiệp xin đại hiệp thứ cho !

Toàn thân bà mùi thuốc bốc nồng nặc.

Ngửi mùi thuốc đó Yến Thanh giật mình.

Không phải thứ thuốc thường dùng chữa bệnh mà là một thứ độc dược.

Cũng không phải là loại độc dược hại người.

Đó là một loại độc dược tẩm vào mình có công hiệu phát động tiềm năng nội lực làm cho da thịt cứng rắn. Cái lợi là thế nhưng cái hại còn hơn vì độc dược đó làm cho người yếu thọ và ốm gầy như thọ bệnh.

Người trong võ lâm chề, dằn dằn bỏ đi không ai dùng đến nữa.

Rất ít người nhận thức được thứ thuốc đó, may ra chỉ còn có một vài vị cao niên trên giang hồ, từng học qua y thuật mới biết được mà thôi.

Nhưng Yến Thanh lại biết.

Vả lại chàng có gặp Liên Khiết Tâm ngày trước, so với Liên Khiết Tâm ngày nay chàng thấy ngay sự biến đổi.

Hiện tại chàng đã hiểu phần lớn của sự biến đổi đó, là do công hiệu của loại thuốc độc tẩm mình.

Nhìn qua tư thái, thói quen của Liên Khiết Tâm, Yến Thanh thấy rõ bà là người có quyền trên hết trong ngôi nhà này.

Giả như nơi đây là tổng đàn của Thiên Ma Giáo, nếu bà không là Lệnh Chủ thì cũng là tay có thế lực lớn trong tổ chức, thuộc bộ phận trung ương.

Để dò dẫm sự tình Yến Thanh xoay câu chuyện về Mạt Tử.

Chàng thuật lại sự việc từ lúc vào Hồng Diệp Trang và cho biết Liễu Hạo Sanh sinh tâm hoài nghi với những chứng cứ như thế nào.

Lúc thuật chàng cố ý nhìn ngay Mạt Tạng chứ không trực tiếp với bà.

Chừng như điều đó làm Liên Khiết Tâm khó chịu lắm.

Nên bà vượt miệng hỏi không để cho Mạt Tạng đối thoại với Yến Thanh.

- Cái gã đó thật là vô lý ! Nhị thức của chúng tôi chỉ đến nhà gã có một lần thôi sao gã lại sinh tâm hoài nghi, toan trút trách nhiệm lên đầu người ta !

Yến Thanh đáp :

- Khó trách được Liễu Hạo Sanh lắm. Trong Hồng Diệp Trang nơi nào cũng có trận đồ, bố trí vừa chu đáo vừa bí mật mà từ nhiều năm qua chỉ có mỗi nhị huynh là ngoại nhân vào lọt trong trang.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Sao nhị thúc là người duy nhất được chứ ? Còn Yến đại hiệp ? Còn họ Điền ? Hai vị không vào trang à ?

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Song trường hợp của tại hạ và họ Điền thì khác. Bọn tại hạ luôn luôn ở bên cạnh Liễu Hạo Sanh nên mọi hành động đều được Liễu Hạo Sanh chứng kiến.

Liên Khiết Tâm thốt :

- Như Yến đại hiệp không bị hiềm nghi là phải. Nhưng gã họ Điền kia ai mà tin gã được ? Gã cũng có thể thông tin tức ra ngoài được lắm chứ ? Ai bảo đảm là gã không bảo đồng lõa hành động ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Điền Vũ Long là người tin cậy nhất của Liễu Hạo Sanh. Nếu y muốn tiêu diệt Hồng Diệp Trang thì đã làm từ lâu đâu cần phải chờ đến ngày hôm nay ?

Liên Khiết Tâm bĩu môi :

- Không ai có thể nhất định như vậy ! Hành động sớm hay muộn là tùy gã, gã có lý do của gã. Chúng ta đâu phải là gã mà hiểu lý do chân chính của gã ? Đại hiệp nói vậy chứ còn tôi thì tôi đoán như thế này, sở dĩ trước đó gã không hạ thủ là vì chỉ có một mình gã biết được đường đi lối bước trong trang, nếu gã hành động là đường nhiên phải bị nghi ngờ thì đại gì gã làm gấp, làm sớm ! Gã phải chờ có người thứ hai, thứ ba vào thì lúc đó mới làm cho sự việc phát sinh để những kẻ đến sau gã lãnh đủ trách nhiệm.

Yến Thanh cãi :

- Trận đồ bố trí trong Hồng Diệp Trang luôn luôn thay đổi, người am tường phải đích thân hướng dẫn kẻ bên ngoài mới xâm nhập được một cách an toàn, chứ vẽ đồ hình đưa cho kẻ khác hành sự thì thất bại là cái chắc. Hà huống còn có một chứng cứ trong nhiều chứng cứ khiến cho Mạt nhị huynh đáng bị hiềm nghi hơn ai hết !

Liên Khiết Tâm vội hỏi :

- Chứng cứ gì ?

Yến Thanh đáp :

- Bên xác của Vưu Tuấn có chữ Mạt viết bằng máu.

Mạt Tạng kêu lên :

- Không thể được !

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Tại sao ông cho là không thể ?

Mường tượng là Mạt Tạng biết mình nói hớ nên vội chữa :

- Ngu huynh muốn nói là Mạt lão nhị không hề biết dùng ám khí thì mũi Xuyên Tâm Tiêu đó không phải do nhị đệ phóng ra ?

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Cạnh thi thể có chữ Mạt bằng máu thì rõ ràng là nạn nhân viết trước khi chết. Tự nhiên người ta phải nghi ngờ !

Mạt Tạng cau mày :

- Biết đâu chẳng có người giả họa cho nhị đệ ?

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Ông nên nhớ anh em ông chẳng phải là người danh vọng, lại nghèo xơ nghèo xác thì còn ai lưu ý đến anh em ông mà hồng giả họa ?

Mạt Tạng hấp tấp hỏi :

- Vậy Liên muội cho rằng nhị đệ đáng nghi ?

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Lúc bình thường tôi không muốn phá hoại tình cảm của anh em ông nhưng bây giờ việc phát sinh rồi thì tôi không thể không nói. Trong mấy năm sau này nhị thúc thay đổi lạ lùng lắm. Thường thường xuất ngoại lắm lúc năm ba hôm chưa về nhà. Hiện tại việc tày trời đã xảy ra như vậy đó, ông liệu cách nào thu xếp thì liệu đi !

Mạt Tạng bối rối :

- Liên muội nghĩ sao ?

Liên Khiết Tâm bĩu môi :

- Cứ tìm nhị thúc bảo đi mà giải quyết với người ta !

Mạt Tạng luýnh quýnh :

- Ngu huynh biết nhị đệ đâu mà đi tìm ?

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Biết em không ai bằng anh. Tôi tin ông có cách tìm ra nhị thúc !

Bỗng có người bên cạnh cất tiếng :

- Đại gia cứ đến bến Tân Hoài dạo hỏi thử xem, có thể nhị gia đang sưởi ấm trong lòng một cô nương nào đó.

Liên Khiết Tâm phụ họa :

- Phải đó ! Tôi quên nói cho ông biết là mỗi lần trở về đây nhị thúc đều mang cái ve rượu lừ nhừ, quanh mình thì chỗ dính phấn trắng, chỗ dính son hồng...

Người bên cạnh tiếp nối :

- Nhị gia lớn rồi mà không chịu lập gia thất cứ long nhong ăn chơi mãi ! Nhà thì nghèo, có bao nhiêu gian cho thuê hết bấy nhiêu. Sinh hoạt khó khăn, tiền không đủ

sống, thừa đâu mà phung phí ! Phận tôi là kẻ dưới không dám nói năng gì song cũng thấy buồn vì thấy không hy vọng, nhà mình ngày càng bặt chạt. Bây giờ lại gây ra tai ác, họa thêm thì chịu làm sao thấu ! Đại nương tử lại mang bệnh đây mình, thật là khổ chồng thêm khổ !

Chính là Phí đại nương !

Chỉ có mụ ta mới được dự thính cuộc đàm thoại. Bà vào lúc nào chẳng ai hay biết.

Yến Thanh giật mình khi nghe mụ chen lời, song lấy ngay bình tĩnh, giữ vẻ thản nhiên.

Chúng kiến tài khinh công của mụ Yến Thanh càng tin mụ là Phí Thiên Dạ Xoa ngày trước.

Mạt Tạng lo lắng đến đổ mồ hôi hột rùng rùng.

Theo khẩu khí của Liên Khiết Tâm thì tựa hồ bà ta định hy sinh Mạt Tử vậy.

Y trầm ngâm một lúc đoạn đáp :

- Ngu huynh không thể làm như vậy. Dù sao Mạt Tử cũng là em ruột.

Yến Thanh thốt :

- Mạt đại huynh ! Trong trường hợp này không thể cố đến tình huynh đệ được nữa ! Giả như vấn đề phát xuất từ Mạt nhị huynh thì cứ bảo nhị huynh nên tìm đến Liễu Hạo Sanh mà giải quyết. Huống chi y lại giết luôn Vưu Tuấn gây khó khăn cho tại hạ, tại hạ biết làm sao ăn nói với Long Võ Tiêu Cục đây ? Bởi chính tại hạ hỏi mượn Vưu Tuấn nơi Mã Bách Bình !

Liên Khiết Tâm xằng giọng :

- Ông thấy đó ! Cả Yến đại hiệp là người ngoài mà cũng nói thế nữa là huống hồ chúng ta là người trong nhà ! Chẳng lẽ ông muốn toàn gia bị tiêu diệt ? Em của ông chẳng ra cái quái gì cả. Họ Vưu xuất lực cho tiêu cục của chúng ta mà nhị thúc lại hãm hại người ta để làm cái gì chứ ?

Yến Thanh tiếp :

- Liễu Hạo Sanh và Mã Bách Bình vốn không ưa gì nhau song sau cái vụ này họ dám liên kết lại với nhau lắm đó. Mà Vưu Tuấn thì ăn ở rất được lợi, nhiều người và mấy lão nhân trong Cảnh Thái và Long Võ Tiêu Cục rất mến thương y. Chúng ta cố tránh xâm phạm với họ là hơn Mạt đại huynh ạ !

Liên Khiết Tâm thốt :

- Phiên Yến đại hiệp đi cùng với Mạt lão đại tìm lão nhị bảo y giải quyết thẳng vấn đề với người ta sao đó thì làm chứ đừng để cả gia đình phải chịu liên lụy. Phần chúng tôi dù có ra sao cũng còn được đi nhưng đám thuê phòng kia, họ vô can đâu có thể để cho họ bị vạ lây, tội nghiệp cho người ta chứ !

Yến Thanh suy nghĩ một lúc :

- Cũng được ! Tại hạ có ý kiến này, đại tẩu nghĩ đúng hay không. Những gian phòng đó mình thu hồi lại, đừng cho ai thuê nữa. Hiện tại tiêu cục phát đạt rồi, lợi tức dồi dào...

Liên Khiết Tâm vội chặn lối :

- Yến đại hiệp nói phải đấy. Ngày trước vì gia cảnh sa sút, nhà thì trống rỗng, người thì ít ở không hết phải bỏ hoang như vậy thì phí quá cho nên chúng tôi bắt buộc phải cho thuê, trước có chút đỉnh tiền chi phí trong gia đình, sau đó đỡ phần quanh quẩn. Nhưng gần đây tiêu cực sinh hoạt trở lại mà cái nghề này dễ gây ân oán giang hồ. Tôi sợ khi đắc tội với hào kiệt võ lâm họ sẽ kéo nhau đến đây gây sự làm cho liên lụy đến kẻ vô can. Do đó tôi đã nghĩ đến việc thu hồi mấy gian phòng ấy, bảo đảm người thuê tìm chỗ khác mà ở !

Yến Thanh tán :

- Đại tẩu quá cao kiến. Tại hạ sẽ thông tri lại với Điền Vũ Long bảo y tìm cách ngăn chặn Liễu Hạo Sanh bạo động ! Đồng thời chúng ta phải tìm cho được Mạt nhị huynh...

Liên Khiết Tâm gật đầu :

- Bắt được y đại hiệp đưa về đây, tôi sẽ trói y lại giao cho người ta để y tranh biện với người ta, mình không còn lo ngại gì nữa !

Yến Thanh tiếp :

- Thực ra chúng ta không nên bức Mạt nhị huynh quá độ. Gây nên một đại họa như vậy sức lực một người không thể nào làm nổi. Phải có ai tiếp trợ Mạt nhị huynh đó là cái chắc. Chúng ta nên tra cứu kẻ nào chủ sử Mạt nhị huynh.

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Cái đó tôi không cần biết. Khỏi phải tra cứu gì cả. Y làm nên tội thì tự y chịu lấy còn chúng tôi vô can. Miễn sao chúng tôi không bị họa lây là đủ !

Yến Thanh đứng lên hướng qua Mạt Tạng thốt :

- Chúng ta đi Mạt đại huynh ! Đại huynh tìm linh đệ còn tại hạ tìm Điền Vũ Long. Ngoài ra tại hạ cũng còn cần gặp Mã Bách Bình nữa đấy.

Mạt Tạng không làm chi hơn được, đành phải đứng lên theo.

Yến Thanh tiếp :

- Đại tẩu ! Sau khi bọn tại hạ đi rồi đại tẩu nên tìm nơi nào đó mà ẩn náu tạm thời đề phòng Liễu Hạo Sanh. Rất có thể y đến bất ngờ đó.

Liên Khiết Tâm trừng mắt :

- Kim Lăng đâu phải là xứ rừng rú vô pháp luật ? Y có ba đầu tám tay cũng chưa chắc là dám tự tác tự tung.

Yến Thanh cười thâm.

Nói chuyện vương pháp với Thiên Ma Giáo thì chính mình là người rừng rú mới phải ! Chỉ có những người rừng rú mới không hiểu được luật pháp là thừa với bọn khát máu.

Tuy nhiên chàng cũng buông một câu :

- Đại tẩu ơi ! Bọn ấy là đồ vong mạng, luật trời chúng còn chẳng ngán thì nói chi đến luật đời. Dù sao thì đại tẩu cũng phải dè dặt.

Phí đại nương chen vào :

- Đại nương tử ! Chúng ta là nữ lưu làm sao mà đường đầu được với đám cường đạo hiếu sát ? Yến đại hiệp nói phải đó, mình nên ẩn mặt là hơn đại tẩu ạ.

Hương qua Mạt Tạng mụ tiếp :

- Đại gia ! Già và đại nương tử tạm thời qua nhà ông cậu ẩn tránh hai hôm chờ cho sự việc dàn xếp xong sẽ trở về đây.

Mạt Tạng gật đầu, đoạn cùng Yến Thanh bước ra ngoài. Họ không cỡi ngựa nhưng lại dẫn theo.

Cả hai đi ngang cửa hiệu tạp hóa của Sử Quang Siêu.

Sử Quang Siêu bước ra gọi :

- Yến gia ! Có vị họ Điền muốn gặp !

Yến Thanh cau mày :

- Điền đại gia ? Tại hạ không quen biết người đó !

Sử Quang Siêu tiếp :

- Y nói vừa từ Hàng Châu đến đây.

Yến Thanh a lên một tiếng :

- Thế là Điền Vũ Long ! Mạt huynh chúng ta cũng vào gặp y đi ! Nói rõ sự tình cho y biết là không việc gì liên quan đến Mạt huynh. Tại hạ bảo chứng điều đó !

Mạt Tạng do dự.

Yến Thanh trấn an :

- Mạt huynh yên trí. Trốn tránh họ không phải là biện pháp tốt. Thà nói thẳng ra thì có thể Liễu Hạo Sanh còn để cho mình yên bởi họ Liễu cũng là tay biết điều.

Chàng lôi luôn họ Mạt vào cửa hiệu bắt chấp y bằng lòng hay không.

Vừa lúc đó có một đại hán chạy đến kêu to :

- Mã đại gia ! Phí lão bà có việc gấp cần nói với đại gia ! Xin đại gia trở về.

Yến Thanh khoát tay :

- Chúng ta có việc quan trọng cần giải quyết gấp hơn. Người trở về bảo bà ấy chờ một lúc.

Mạt Tạng toan vùng khỏi tay chàng để lùi lại nhưng Yến Thanh vận công bắm, bắm ngón tay. Mạt Tạng nhũn người liền, mất hết khí lực !

Đoạn Yến Thanh lôi đi luôn vào cửa hiệu.

Đại hán đó thấy thế biến sắc mặt, cấp tốc rút lui.

Đưa Mạt Tạng vào tận cửa hậu của cửa hiệu, Yến Thanh phong trụ các huyết đạo của y rồi mới bảo Sử Quang Siêu :

- Huynh đệ đuổi gấp theo gã đó nói cho gã biết là Mạt đại gia có lời nhắn gửi về nhà là Mạt đại gia không thể ngơ mắt nhìn người em ruột hy sinh một cách oan uổng như vậy. Do đó đại gia quyết tâm không về nhà nữa.

Mạt Tạng tuy bị điểm huyết không cử động được nhưng còn nghe, còn nói được như thường.

Y kêu lên :

- Yến tổng tiêu đầu nói cái chi thế ?

Yến Thanh bất chấp, cứ tiếp tục bảo Sử Quang Siêu :

- ở đây có nhiều người sẵn sàng chẳng ? Phải đề phòng họ đến đánh cướp đây !

Sử Quang Siêu đáp :

- Đại hiệp yên trí ! Điền lão gia và Mã tổng tiêu đầu đã mai phục viện thủ quanh đây rất đông và Liễu trang chủ cũng sắp đến nơi với một lực lượng hùng hậu.

Yến Thanh thốt :

- Cũng còn phải ngăn chặn chúng ! Biết đâu chúng không đến đây mà lại triệt thoái ? Cần phải có thật nhiều người phân công thành hai toán, một toán nghinh chiến còn một toán chặn đường rút lui của bọn chúng !

Sử Quang Siêu cau mày :

- Nếu phân tán ra thì số người của chúng ta quá ít, sợ không đủ.

Yến Thanh tiếp :

- Chỉ cần bám sát Mạt đại nương và Phí đại nương thôi ! Chính huynh đệ làm việc đó nhé ! Hai người ấy bản lĩnh cực cao, đừng khinh thường họ mà phải thất bại ! Tốt hơn hết Sử huynh đệ hãy xuất phát trước đón chặn tại hồ Mạt Sâu, nhất định là họ phải đi qua con đường đó. Cứ xem họ vào nhà nào rồi trở về đây chứ đừng vọng động !

Sử Quang Siêu đáp ứng đi liền.

Mạt Tạng biến sắc kêu lên :

- Cái gì vậy Yến huynh ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Mạt huynh phải hiểu rành hơn tại hạ chứ, cần gì hỏi !

Chàng lôi luôn Mạt Tạng vào gian mật thất.

Nơi đó có bốn người. Mã Bách Bình, Kim Tử Yến, Sử Kiếm Như và Điền Vũ Long.

Thấy Yến Thanh đưa Mạt Tạng vào Mã Bách Bình hỏi liền :

- Kết quả như thế nào Yến huynh ?

Yến Thanh đáp :

- Ngôi nhà của họ Mạt đúng là nơi chứa cộp dấu rồng nhưng có phải là tổng đàn của Thiên Ma Giáo hay không thì chúng ta còn phải chờ Mạt đại hiệp xác nhận.

Mạt Tạng vội hỏi :

Yến huynh ! Thực sự Yến huynh muốn nói gì ?

Yến Thanh cười lạnh :

- Còn dấu diêm nhau làm gì nữa Mạt huynh ! Lĩnh đệ đã để lộ hành tung rồi nên lệnh phu nhân định hy sinh y. Vừa rồi tại hạ phái Sử huynh đệ đi báo tin đó, chỉ sợ bây giờ tôn phu nhân cũng dám hy sinh luôn cả Mạt huynh nữa đó ! Theo chỗ quan sát của tại hạ thì tôn phu nhân đối với Mạt huynh không trọn vẹn mặn nồng tình nghĩa vợ chồng đâu !

Mạt Tạng cúi đầu thều nảo.

Lâu lắm y mới hỏi :

- Các vị là người trong Cửu Lão Hội ?

Sử Kiếm Như đáp :

- Chỉ mỗi một mình lão phu là phải. Mã lão đệ và Kim cô nương là người trong Thiên Ma Giáo, còn Điền huynh là bạn sinh tử chi giao của Liễu Hạo Sanh. Bất quá hiện tại tất cả đều đứng trong một trận tuyến, quyết tâm đối phó với Thiên Ma Giáo !

Mạt Tạng nhìn Yến Thanh một lúc hỏi :

- Còn Yến đại hiệp ? Đại hiệp là đại biểu của Cửu Lão Hội phải không ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Tại hạ là một lãng tử thích gánh vác việc đời không hề bị ràng buộc bởi một tổ chức nào cả.

Mạt Tạng thở dài :

- Vậy là bọn tại hạ lầm. Bọn tại hạ định ninh đại hiệp là đại biểu của Cửu Lão Hội cũng như sáu thanh niên ngày trước. Do đó bọn tại hạ mới tìm cách tiếp cận đại hiệp để truy cứu vị chủ trì của Cửu Lão Hội.

Yến Thanh mỉm cười :

- Các vị lắm to ! Tuy nhiên dù không thuộc Cửu Lão Hội nhưng tại hạ vẫn là kẻ có nhiệt tâm nhất phản đối Thiên Ma Giáo.

Mạt Tạng thốt :

- Kết quả ra sao tại hạ không dám đoán định nhưng so sánh thực lực song phương tại hạ thấy nếu không có Cửu Lão Hội chi trì thì các vị khó thành công ngoại trừ các vị có một phép màu nào đó ! Các vị chỉ có lựa thừa mấy người...

Sử Kiếm Như thăm dò :

- Lão phu là người do Cửu Lão Hội phái đến Kim Lăng để điều hành công tác giao liên với bốn hội. Các hạ yên trí, nếu các hạ chịu cung cấp mọi tin tức cần thiết thì lão phu có thể bảo đảm là các hạ sẽ được an toàn.

Mạt Tạng lắc đầu :

- Tại Kim Lăng Sử lão có bao nhiêu người ?

Sử Kiếm Như đáp :

- Nếu cần thì chỉ trong một ngày thôi lão phu có thể điều động toàn bộ chủ lực tập trung về Kim Lăng. Bởi vì bốn hội nhận thấy Thiên Ma Lĩnh Chủ mấy lúc sau này

thường xuất hiện quanh vùng phụ cận Kim Lăng cho nên từ từ di chuyển các bộ phận xung kích về đây, chuẩn bị khai trường huyết chiến.

Mạt Tạng sáng mắt lên :

- Một ngày ! Chậm lắm ! Khi các viện thủ của Sử lão đến thì Thiên Ma Giáo đã di tản đi nơi khác hết rồi.

Mã Bách Bình thốt :

- Trước khi chủ lực của Cửu Lão Hội tập trung đầy đủ thì đã có toàn lực lượng của hai phân đàn Kim Lăng và Hàng Châu ứng trực. Thiết tưởng hai lực lượng đã thừa sức ngăn chặn Thiên Ma Giáo triệt thoái !

Mạt Tạng cười lạnh :

- Mã lão đệ tự tin thái quá ! Người trong phân đàn Kim Lăng Mã lão đệ không chế hết được chăng ? Mã lão đệ đừng quên mình cũng là người của Thiên Ma Giáo đó nhé !

Mã Bách Bình đáp :

- Quên sao được điều đó ! Trong phân đàn Kim Lăng cũng có ít nhất một nửa số người tại hạ không tin được. Tuy nhiên những kẻ ấy đã bị chế trụ hết rồi. Ngoài ra còn có số huynh đệ của Liễu Hạo Sanh giúp sức.

Mạt Tạng hỏi :

- Liễu Hạo Sanh liên quan mật thiết với Thiên Ma Giáo. Y chịu giúp sức Mã lão đệ sao ?

Điền Vũ Long đáp :

- Trước kia không chắc nhưng từ sau ngày Hồng Diệp Trang phát hỏa thì y quyết trở cờ. Bởi y thấy rõ Thiên Ma Giáo muốn khống chế y hoàn toàn như một thuộc viên.

Mạt Tạng tiếp :

- Mã lão đệ chế trụ bao nhiêu người trong phân đàn Kim Lăng song vẫn còn sót một người. Còn người đó là phân đàn Kim Lăng chưa dám làm phản !

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Mạt huynh muốn nói đến gia phụ ?

Mạt Tạng trở mắt :

- Mã lão đệ hiểu ?

Mã Bách Bình cười mỉa :

- Đương nhiên ! Gia phụ không dấu diếm việc gì với tại hạ cả ! Người là đệ tam hộ pháp tổng giám trong Thiên Ma Giáo phụ trách phạm vi hoạt động trọn khu vực Giang Nam, tại hạ thanh trừ số nhân viên bất thuận trong phân đàn là do sự chỉ danh từng tên một của gia phụ đó. Thành thử cuộc gạn lọc không thể có một sơ xuất nhỏ. Hiện tại số nhân viên còn lại trong phân đàn đều quyết tâm ly khai Thiên Ma Giáo.

Mạt Tạng trầm giọng :

- Lệnh tôn không sợ kẻ làm con tin trong tay Thiên Ma Giáo bị hãm hại ?

Mã Bách Bình lạnh lùng :

- Gia phụ cho biết người có một đứa con gái. Lúc nó còn nhỏ bị Thiên Ma Giáo bắt làm con tin để uy hiếp gia phụ, bắt buộc người phải hết lòng phục vụ Thiên Ma Giáo. Gia phụ nhân việc đó thống hận Thiên Ma Giáo cực độ nên quyết tâm tận diệt các vị cho kỳ được !

Mạt Tạng lộ vẻ kinh dị :

- Vậy là lệnh tôn biết được tung tích của người con gái đó ? Lệnh tôn có nhận diện được người con gái đó chăng ?

Mã Bách Bình căm hờn gần giọng :

- Gia phụ không nhận diện được mãi đến gần đây mới rõ . Gia phụ theo dõi Kỷ Tử Bình đến ngôi nhà trong trang trại cạnh bờ rừng bàng của Liễu Hạo Sanh đúng lúc Thiên Ma Lệnh Chủ hạ thủ sát hại Kỷ Tử Bình để diệt khẩu. Gia phụ có ý báo động cho Thiên Ma Lệnh Chủ hoảng kinh do vậy Lệnh Chủ phóng Xuyên Tâm Tiêu một cách vội vàng thành ra không giết chết ngay được lão Kỷ. Còn chút hơi thở nhờ mũi tiêu lệch đích lão Kỷ sống sót đến phút gia phụ vào. Lão đem điều bí mật về em gái của tại hạ tố cáo với gia phụ và cho biết xá muội hiện giờ ở đâu.

Mạt Tạng hỏi :

- ở đâu ?

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Bên cạnh tại hạ đây, cùng tại hạ đồng chấp chương phân đàn Kim Lăng !

Kim Tử Yến giật mình :

- Mã tổng tiêu đầu nói tôi ?

Mã Bách Bình vô cùng khích động :

- Phải ! Chính hiền muội đó ! Thực ra gia gia không muốn cho ngu ca nói rõ cho hiền muội biết bởi lão nhân gia tự xét rất thẹn vì thiếu bốn phận đối với hiền muội. Nhưng vì tình ruột thịt ngu ca đâu có thể câm lặng mãi mãi được ! Thật là bọn ấy tàn độc, chọn cái nghề hèn hạ bắt hiền muội phải làm !

Kim Tử Yến rung người.

Mã Bách Bình cầm tay nàng tiếp :

- Cũng may ngu ca rất quý trọng hiền muội chứ nếu không thì anh em chúng ta đã phạm tội loạn luân rồi ! Mới đây Thiên Ma Lệnh Chủ còn ra lệnh bắt ngu ca phải sớm kết hôn với hiền muội nữa đấy ! Ngu huynh không tham luyện nữ sắc lại bận lo việc lớn nên không lưu ý đến cái lệnh tàn nhẫn đó. Nhờ thế chúng ta được tròn vẹn như hiện tại.

Kim Tử Yến sa mình vào lòng Mã Bách Bình khóc nức nở !

Vietkiem.com